

Elisa is een geluksvogel

‘Jippie! Yeah! Hoera!’ Elisa sprong overeind en danste als Repelsteeltje door de kamer. Zojuist had ze voor de allereerste keer gewonnen van haar oom Hans met haar nieuwe lievelingsspel Qwirkle.

Hans, die eigenlijk Hans-Willem heette, schudde lachend zijn hoofd en zei: ‘Knap hoor, Elisa, dat was echt een verpletterende overwinning.’

Hans pakte het stoffen zakje om de speelstenen erin te doen.

Elisa zette haar handen in haar zij en vroeg uitdagend: ‘Wil je geen tweede ronde?’ *Klik klik klik* deden de stenen toen ze in het zakje vielen. ‘Dat zou niet goed zijn voor mijn zenuwen’, zei Hans lachend.

Elisa pakte de bril van de neus van Hans en hield hem tegen het licht. Toen zei ze grinnikend tegen haar oom:

‘Die moet echt nodig schoongemaakt worden! Daar kun je nauwelijks iets door zien!’

Hans trok een grimas en antwoordde: ‘Dan zal ik daarom wel verloren hebben. Ik kon de stenen gewoon niet goed zien.’ Elisa gaf hem een klap op zijn schouder.

‘Ja, dat zal het geweest zijn’, plaagde ze.

Toen klapte ze de poten van de bril in. ‘Ik zal hem vlug even schoonmaken.’ Ze danste door de kamer en trok de keukendeur met een zwaai open.

Opeens pakten twee sterke armen haar beet en tilden haar een eindje op. Elisa slaakte een kreet.

‘Lars, jeetje, je laat me schrikken!’ brulde ze. Met haar vrije hand trommelde ze haar neef op zijn borst.

In de andere hand hield ze voorzichtig de bril vast.

Zachtjes zette Lars

Elisa op de grond.

‘Hoe komt het dat je nu al hier bent?’ wilde

Elisa weten. ‘Je kwam toch pas morgen?’ Ze had het liefst een stukje van haar tong gebeten. Het klonk net alsof ze niet blij was dat hij er was.

En dat terwijl Elisa juist verlangend had uitgekeken naar het moment dat Lars thuis zou komen, nu ze sinds een paar maanden bij haar oom en tante woonde. Lars verbleef namelijk bij een gastgezin op het vasteland en kwam alleen in het weekend terug naar het eiland.

‘Lars, wat een verrassing!’ riep Hans. ‘We hadden je pas morgen verwacht. Je zou toch met de eerste boot komen?’

Lars haalde zijn schouders op. Hij lachte ondeugend. De verrassing was gelukt. ‘Ik ben gewoon een geluksvogel. De vader van Leon belde vanmorgen. Zijn bedrijf moest nog een groep arbeiders van het eiland ophalen en we konden allebei meevaren. Op een privéboot!’

Elisa was door het dolle heen. ‘Je bent met een privéboot gekomen? Dat is echt cool!’

Lars haalde zijn schouders op en gebaarde met zijn kin naar het raam. ‘Nou ja, zo cool was het

nu ook weer niet. Het waait verdraaid hard. Dat bootje wiebelde behoorlijk.'

Hans hield het stoffen zakje omhoog. 'Je nicht is vandaag ook een geluksvogel. Ze heeft je oude vader verslagen met Qwirkle.'

'Pfff, dat was geen geluk, dat was gewoon talent', zei Elisa spottend en ze stak haar neus in de lucht.

'Wat is in vredesnaam Qwi... Hoe noem je dat?' vroeg Lars en hij hees zijn tas op zijn schouder.

'Qwirkle', zei Elisa. 'Dat is mijn nieuwe lievelingsspel. Echt een eitje, maar superspannend. Je moet stenen in allerlei kleuren en motieven combineren. We kunnen het ook met ons drieën doen.' Elisa greep al naar het zakje met stenen.

Maar Lars schudde zijn hoofd. 'Ik ga eerst even douchen. En dan moet ik echt wat eten.

Bovendien wil ik nog naar Sam. Misschien ben ik vanavond zover dat ik mijn verlies aankan.'

Hij gaf Elisa een knipoog en verdween naar boven.

Elisa zuchtte. Het was duidelijk dat haar grote neef iets anders van plan was dan met zijn kleine nichtje op te trekken.

Ze keek naar het raam. Lars had gelijk. Ze was zo in de ban van het spel geweest dat ze helemaal niet had gemerkt dat het weer omgeslagen was. Donkere wolken joegen langs de grijze lucht en de wind rukte aan de takken en twijgen. Hans legde een hand op haar

schouder. ‘Trek het je niet aan. Eigenlijk wilde Lars toch pas morgen komen’, zei hij.

Elisa’s oom Hans en tante Mia hadden een klein hotel op het eiland, hotel-pension De

Windhaan. Overdag was er meestal niet veel te beleven, omdat de gasten dan over het eiland of het strand zwierven. Die tijd werd gebruikt om schoon te maken, boodschappen te doen en de administratie bij te werken. Alleen ’s morgens was het een drukte van belang in de ontbijtzaal. En als de boten aankwamen of vertrokken was er veel te doen bij de receptie. De gasten arriveerden dan of moesten vertrekken.

Een paar keer had Elisa ook al eens vragen van gasten beantwoord of hun iets laten zien.

Ondertussen kon ze al heel goed meehelpen als Hans, Mia of mevrouw Hendriks, hun hulp, eens even niet in het kantoor waren. Dat gaf haar een fijn gevoel.

Hans wilde juist naar het kantoor gaan, maar opeens bleef hij staan. ‘Ga je vandaag niet naar Luna?’ vroeg hij.

Hij wachtte het antwoord niet af, maar verdween meteen door de deur.

Elisa had een slecht geweten. Natuurlijk wilde ze net als bijna elke dag naar haar favoriete pony Luna. Maar nu ze buiten het slechte weer zag, had ze absoluut geen zin om op de fiets te stappen. Ze huiverde al bij het idee dat ze het huis moest verlaten. Veel liever zou ze met Casper, de bonte kater, op de bank kruipen. Elisa stak haar hand uit naar Casper en streelde zijn zachte vacht. De kleine kater gaapte en begon toen te spinnen.

Elisa zuchtte en rechtte haar rug. Hoe moest het dan wel niet als het echt koud werd? Het was nog maar herfst, de winter moest nog beginnen. En dan zou het weer Kerstmis worden.

‘De tweede kerst zonder mama’, fluisterde ze tegen Casper. ‘De eerste kerst op het eiland.’ Elisa’s moeder was een jaar geleden overleden. Papa, Hans en Mia hadden daarna besloten dat Elisa voorlopig tot Kerstmis op het eiland zou blijven wonen.

De kater hief zijn kopje en keek Elisa vermoeid aan alsof hij wilde zeggen: ‘Heb je het nu al over Kerstmis? Dat is toch nog heel ver weg. En laat me nu alsjeblieft slapen.’

Elisa schoot in haar windstopper en trok er uit voorzorg ook nog een bodywarmer overheen aan. Sjaal, muts, handschoenen en warme sokken in haar nieuwe regenlaarzen: het was allemaal nodig, want de wind joelde om het huis. Ze haalde haar fiets uit de schuur en duwde die naar de weg.

Dit was zo’n moment dat Elisa wenste dat er auto’s op het eiland mochten rijden. Dan had ze Hans of Mia gevraagd of ze haar naar de stal wilden brengen. Nu moest elke eilandbewoner met de fiets of een kar rijden. Of lopen.

Elisa maakte flink vaart op de pedalen, zodat ze het al snel warmer kreeg.

Fijn dat ik op de heenweg tegenwind heb, dacht ze, dan gaat het terug veel makkelijker.

Luna stond al een tijdje bij de oude boerderij van Daan en Wout Jansen. Het was niet ver bij